

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **V. H. V.**, zastoupen Mgr. Petrem Škopkem, advokátem, se sídlem Dukelských hrdinů 59, Rakovník, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 4. 2026, č. j. 22 A 8/2026-35,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 3. 2026, č. j. MV-108913-16/OAM-2025, kterým žalovaný zamítl odvolání stěžovatele podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád a potvrdil rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 12. 6. 2025, č. j. CPR-4630-24/ČJ-2025-931200-SV, jímž bylo stěžovateli podle § 119 odst. 1 písm. b) bodů 3 a 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce tří let; dále bylo ve výroku prvoinstančního rozhodnutí konstatováno, že nebyly shledány důvody znemožňující vycestování stěžovatele; lhůta k vycestování byla stanovena do 30 dnů od právní moci rozhodnutí.

[2] Stěžovatel se dostavil dne 31. 1. 2025 k podání žádosti o mezinárodní ochranu, nepředložil žádný cestovní doklad ani oprávnění k pobytu. Dne 4. 2. 2025 bylo se stěžovatelem zahájeno řízení o správním vyhoštění; byl proveden výslech stěžovatele, o němž byl sepsán protokol. Vzhledem k tomu, že stěžovatel podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, bylo řízení o správním vyhoštění přerušeno usnesením ze dne 4. 2. 2025, č. j. CPR-4630-16/ČJ-2025-931200-SV; poté bylo v řízení pokračováno

(vyrozumění o pokračování v řízení ze dne 31. 5. 2025,
č. j. CPR-4630-19/ČJ-2025-931200-SV).

[3] Stěžovatel uvedl, že je svobodný a bezdětný, cestovní pas ztratil v Rumunsku, kam vycestoval v září 2019 na pracovní vízum platné do roku 2021; pomocí převaděče se na konci roku 2021 dopravil do Prahy, kde v areálu SAPA pracoval jako pomocník při skládání zboží, asi po třech měsících začal pracovat jako pomocný dělník na stavbách na různých místech v České republice. Stěžovatel si byl vědom toho, že na území ČR přicestoval nelegálně bez povolení a bez cestovního dokladu, ubytovatel byl jeho známý. V zemi původu žije jeho matka a dvě starší sestry, měl zde velké dluhy a nemohl najít práci, aby je splatil, začal proto podnikat a bral si půjčky, které nedokázal splácet. V zemi původu není politicky, společensky ani nábožensky aktivní. Kdyby se musel vrátit do Vietnamu, tak by nemohl zaplatit své dluhy. Prostředky k vycestování ze země původu neměl, půjčku si vzal od mafie a má strach, že mu něco způsobí, ale nemá konkrétní informaci, co by mu udělala. V domovské zemi mu nehrozí mučení, držení v otroctví nebo nevolnictví, nucené práce ani zbavení svobody. V České republice nemá vazby, je zdravý, na území se nenachází žádná osoba, k níž by ukončení stěžovatelova pobytu bylo nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života. Nemá mu známa žádná překážka či důvod, který by mu znemožňoval vycestování z České republiky. V případě uložení správního vyhoštění se může vrátit do vlasti a vycestuje dobrovolně.

[4] Stěžovatel v **žalobě** namítal, že rozhodnutí žalovaného je v rozporu s § 3, resp. § 50 odst. 3 správního řádu. Prvostupňový orgán, resp. žalovaný, náležitě nezjistil skutkový stav a dospěl k nesprávným skutkovým závěrům. Podle stěžovatele bylo z Informace Ministerstva vnitra Velké Británie, únor 2025 zřejmé, že vnitrostátní orgány ve Vietnamu nejsou schopny účinné ochrany před věřiteli, tj. před subjekty bez oprávnění k provozování tohoto podnikání (před lichváři, resp. osobami s vazbami na mafii); proto nebylo možné po stěžovateli požadovat, aby formálně vyčerpal prostředky vnitrostátní ochrany.

[5] **Městský soud** dospěl k závěru, že lustrací v Cizineckém informačním systému bylo dostatečně prokázáno, že stěžovatel pobýval na území bez platného cestovního dokladu a oprávnění k pobytu; sám stěžovatel během výslechu potvrdil, že skutečně nedisponoval platným cestovním dokladem ani oprávněním k pobytu. Dané skutečnosti byly tedy zjištěny dostatečně a byly splněny zákonné podmínky pro uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodů 3 a 4 zákona o pobytu cizinců. Správní orgány se podrobně zabývaly absencí ekonomických, kulturních a společenských vazeb stěžovatele k území České republiky, jakož i jeho zdravotním stavem, přičemž nedospěly k závěru, že by tyto okolnosti jakkoli bránily uložit správní vyhoštění. Stěžovatel v České republice nemá žádné příbuzné a nevlastní tu žádný majetek, naopak v zemi původu žijí jeho příbuzní. Nesdílí společnou domácnost s občanem České republiky ani jiného členského státu Evropské unie, nemá vyživovací povinnost ani se nemusí starat o jinou osobu. Rovněž doba omezení vstupu na území členských států EU nebyla shledána jako nepřiměřená. Městský soud se dále zaměřil na žalobou tvrzené nedostatečné zjištění skutkového stavu týkající se možné překážky vycestování.

[6] Podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců je policie v rámci rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 a § 120 téhož právního předpisu povinna vyžádat si závazné stanovisko Ministerstva vnitra, zda vycestování cizince je možné. Ministr vnitra

pokračování

vydal závazné stanovisko ze dne 9. 2. 2026, č. j. MV-4363-2/OAM-2026, v němž konstatoval, že vycestování cizince do země původu je možné a na základě Informace Ministerstva vnitra Velké Británie, únor 2025 (dále „Informace“) bylo konstatováno, že stěžovatel se může úspěšně obrátit na státní orgány, které mu poskytnou ochranu před nelegálními půjčovatelů peněz. Stěžovatel s tímto závěrem nesouhlasil, přičemž poukázal na několik pasáží z Informace, které měly konstatovat opak. Městský soud tyto namítané pasáže citoval stejně jako i shrnutí Informace, a dospěl k závěru, že uvedená Informace nebyla žalovaným toliko zredukována na nepřiznivé informace pro stěžovatele. Podstatným je právě závěr v ní obsažený: *„Všechny případy musí být posouzeny podle jejich jednotlivých skutečností, přičemž důkazní břemeno spočívá na dotyčné osobě, která musí prokázat, že jí hrozí perzekuce nebo vážná újma.“*

[7] Městský soud s odkazem na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu konstatoval, že aby hrozící nebezpečí od soukromé osoby (věřitele) bylo relevantním důvodem ve smyslu zákona o azylu, musela by k němu přistoupit ještě nečinnost státních orgánů. Tato nečinnost by pak mohla spočívat v neschopnosti či neochotě těchto orgánů poskytnout přiměřenou ochranu. Stěžovatel uvedl, že vnitrostátní orgány ve Vietnamu by nebyly schopny účinné ochrany před věřiteli zápůjček, jednalo se o obecná tvrzení stěžovatele, které nijak konkrétněji nerozvedl a tato tvrzení jsou v rozporu s informacemi, které obstaraly správní orgány ze zpráv o zemi původu.

[8] Dle městského soudu ve světle skutkových okolností případu stěžovatele nelze hovořit o takových vazbách stěžovatele na území České republiky, aby převážily nad zájmem státu na ochraně veřejného pořádku. Kritérium přiměřenosti bylo správními orgány řádně posouzeno, v případě vyhoštění stěžovatele nedojde k nepřiměřenému zásahu do jeho rodinného a soukromého života.

[9] V **kasační stížnosti** stěžovatel namítá kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Tvrdí, že z Informace městský soud nekriticky převzal její shrnutí, kdy uvádí, že je na samotných dlužnících, aby prokázali, že by mohli utrpět závažnou újmu od nelegálních půjčovatelů peněz. Avšak nebere v potaz, že z dané Informace vyplývá, že když se dlužníci ocitnou v situaci, že nejsou schopni splácet půjčku půjčovatelům peněz, kteří mají vazby na zločinecké gangy, mohou být tito lidé (a někdy také jejich rodiny) vystaveni šikaně, vyhrožování, únosům a násilí. Městský soud tvrdí, že ve Vietnamu existuje funkční systém trestní justice pro stíhání činů, které se rovnají perzekuci či způsobení vážné újmy a tento systém trestní justice je obecně přístupný. Na druhé straně městský soud zdůrazňuje další závěr obsažený v Informaci, že důkazní břemeno spočívá na dotyčné osobě, která musí prokázat, že jí hrozí perzekuce nebo vážná újma, což je v rozporu se zásadou materiální pravdy, která je obsažena v českém právním řádu, zejména platí pro správní řízení. Městský soud rovněž nezohlednil, že zatýkání a odsuzování pachatelů je nadále obtížné. Vysoké úrokové sazby, které věřitelé účtují, nejsou obvykle napsány na dokumentech k půjčce, takže je obtížné dokazovat, že došlo k porušení zákona. Stěžovatel trvá na tom, že jeho vycestování je v rozporu s § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, jelikož existuje důvodná obava, že pokud by byl vrácen do státu, jehož je občanem, hrozilo by mu tam skutečné nebezpečí.

[10] Stěžovatel je přesvědčen, že městský soud nevzal v úvahu veškerou relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudek č. j. 5 Azs 66/2008-70, ze dne 30. 9. 2008, dle kterého pokud je zjevné, že orgány v zemi původu nejsou schopny (např. proto, že vůbec neexistují) či ochotny (např. proto, že určitou skupinu ve společnosti systematicky odmítají chránit, ač ji samy neperzekuuji) poskytnout účinnou ochranu před vážnou újmou způsobenou nestátními subjekty, rovněž nelze po žadateli požadovat, aby se na tyto orgány obracel. Dle stěžovatele městský soud nesprávně jako nezbytnou podmínku v případě protiprávního jednání soukromých osob požadoval, aby stěžovatel za všech okolností nejprve, byť formálně, využil všech prostředků ochrany domovského státu, přestože by bylo dopředu evidentní, že selže nebo bude nedostatečná. Stěžovatel má za to, že z Informace vyplývá, že státní orgány ve Vietnamu nejsou schopny účinné ochrany před věřiteli zápůjček. Stěžovatel má za to, že v jeho případě by nebylo nutné trvat na tom, aby se na správní orgány domovského státu oficiálně obracel.

[11] Žalovaný ve **vyjádření ke kasační stížnosti** uvádí, že se s rozsudkem městského soudu ztotožňuje a navrhuje kasační stížnost zamítnout. Akcentuje, že zjistil úplný skutkový stav věci na základě relevantních podkladů, které si pro své rozhodnutí obstaral; ze zpráv o zemi původu, které jsou součástí správního spisu bylo možné učinit závěr, že vycestování stěžovatele do země původu je možné, což potvrdilo i závazné stanovisko ministra vnitra; doba stanovená pro zákaz vycestování je přiměřená okolnostem.

[12] **Nejvyšší správní soud** posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí městského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí městského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[13] Vzhledem k tomu, že se jedná o věc, v níž před městským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, Nejvyšší správní soud se v souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. nejprve zabýval tím, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního kasační soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vymezil podmínky, za kterých je kasační stížnost přijatelná (viz též usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28). O přijatelnou kasační stížnost se dle judikatury může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského (městského) soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.

[14] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že ve světle vznesených kasačních námitek se o žádný z typových případů nejedná; stěžovatel sám žádný důvod svědčící přijatelnosti kasační stížnosti neuvedl.

[15] Kasační stížnost je nepřijatelná.

pokračování

[16] Stěžovatelův celý příběh se odvíjí od skutečnosti, že si od půjčil peníze od soukromého věřitele, o kterém se domnívá, že by mohl být členem věřitelské mafie, jedná se tedy o nelegálního věřitele. Žádné problémy v zemi původu stěžovatel (kromě nedostatečného výdělků) nikdy neměl. V České republice se nenacházejí žádní příbuzní stěžovatele, rodinu má stěžovatel ve Vietnamu.

[17] Dle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí. Za skutečné nebezpečí se podle § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, považuje navrácení v rozporu s čl. 2 až 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále „Úmluvy“); čl. 2 Úmluvy zaručuje právo na život, čl. 3 zákaz mučení, čl. 4 zákaz otroctví a nucené práce, čl. 5 právo na svobodu a osobní bezpečnost a čl. 6 právo na spravedlivý proces.

[18] Nejvyšší správní soud připomíná, že primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany je samotný žadatel (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2013, č. j. 9 Azs 1/2013-38, ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014-48, či ze dne 17. 9. 2025, č. j. 2 Azs 143/2025-41; dále např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003-41). Správní orgán zjišťuje skutkový stav věci v rozsahu možných důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, jež vycházejí právě z žadatelovy výpovědi poskytnuté v průběhu řízení.

[19] Při pohovoru stěžovatel výslovně uvedl, že neměl problémy se státními orgány ve Vietnamu, postupně si půjčil peníze od věřitelské mafie, má ale strach, že mu věřitelé něco mohou udělat, ale nemá konkrétní informaci, co a kdo by mu udělal. Není pravdou, že by se městský soud nezabýval stěžovatelovou námitkou, že si půjčil peníze od věřitelské mafie. Městský soud tuto skutečnost rozebírá v bodech 45 až 47. Stěžovatel sdělil, že v domovské zemi mu nehrozí mučení, držení v otroctví nebo nevolnictví, nucené práce ani zbavení svobody; v případě uložení správního vyhoštění se může vrátit do vlasti a vycestuje dobrovolně. Netvrdil tedy, že se na státní orgány ve Vietnamu neobrátil, jelikož by ochrana nebyla poskytnuta efektivně.

[20] Nejvyšší správní soud podotýká, že stejnou otázku již v případě stěžovatele řešil v usnesení ze dne 15. 1. 2026, č. j. 9 Azs 125/2025-35; v dané věci byla žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, zamítnuta jako zjevně nedůvodná, žaloba byla Krajským soudem v Ústí nad Labem jako nedůvodná zamítnuta a kasační stížnost byla zdejším soudem výše označeným rozhodnutím odmítnuta pro nepřijatelnost. Nejvyšší správní soud se i v tomto řízení zabýval otázkou, zda stěžovateli hrozí v jeho zemi původu reálná hrozba z důvodu půjčky peněz od nelegálních věřitelů. Dospěl k závěru, že tomu tak není. Nejvyšší správní soud ani v nynějším případě neshledal důvod se od tohoto závěru odchýlit.

[21] Z Informace založené ve spise vyplývá, že půjčování si peněz od nelegálních půjčovatelů je problém, lidé, kteří si peníze takto půjčili, tak mohou být vystaveni obtěžování ze strany věřitelů a ti mohou obtěžovat i dlužníkovu rodinu. Vzhledem k tomu, že stěžovatel je od roku 2019 mimo svoji domovinu, v níž žije zbytek jeho rodiny, věřitelé k těmto obtěžujícím praktikám ve vztahu k jeho rodině mohli již v průběhu let přistoupit;

stěžovatel neuvedl, že by se tak stalo. Pokud stěžovatel podepsal úvěrovou smlouvu bez výše úroků nebo aniž by ji četl, tak se sám postavil do nejisté pozice ohledně využití právní ochrany; nicméně v bodě 4.1.5 Informace se mimo jiné uvádí, že nedostatek důkazních materiálů neznamená, že úřady nejsou ochotné konat.

[22] Z Informace rovněž vyplynulo, že když se dlužníci ocitnou v situaci, že nejsou schopni splácet půjčku věřitelům, kteří mají vazby na zločinecké gangy, mohou být tito lidé (a někdy také jejich rodiny) vystaveni šikaně, vyhrožování, únosům a násilí. Obecně lze říci, že u osob, které nesplátí nezákonnou půjčku, je nepravděpodobné, že by utrpěly vážnou újmu od nestátních aktérů (nelegálních půjčovatelů peněz). Je na dotyčné osobě, aby dokázala opak. Existuje zde funkční systém trestní justice pro odhalování, stíhání a trestání činů, které se rovnají perzekuci či způsobení vážné újmy, a tento systém trestní justice je obecně přístupný. Přestože existuje v řadách policejního sboru korupce a beztrestnost je nadále problémem, je pravděpodobné, že osoba, která se bojí zločinného státního aktéra nebo nestátního aktéra, získá ochranu. Vietnam je velká země, v níž žije více než 105 milionů lidí a v níž se nachází několik velkých měst, z nichž 6 měst má více než milion obyvatel. Zákon umožňuje uplatnit svobodu vnitrostátního pohybu, který je běžným jevem. Vnitřní přesídlení je přiměřenou možností, a to zejména přesídlení do městské oblasti, jako je například (kromě jiných) hlavní město Hanoj a Ho Či Minovo Město. To však bude záviset na konkrétních okolnostech dané osoby, na charakteru hrozby a na dosahu a schopnosti půjčovatele peněz dotyčnou osobu vyhledat a pronásledovat.

[23] Kasační stížnost stěžovatele se týká otázek již řešených v judikatuře Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud tuto judikaturu neshledává rozpornou a rovněž nemá důvod se od ní odchýlit. Kasační soud se opakovaně zabýval situací vietnamských dlužníků, kteří potřebovali v České republice vydělat peněžní prostředky na úhradu dluhů; někteří z nich výslovně uváděli též obavy z věřitelů a lichvářů. Nejvyšší správní soud jejich kasační stížnosti odmítl pro nepřijatelnost (viz usnesení ze dne 6. 1. 2022, č. j. 5 Azs 61/2020-30, ze dne 25. 9. 2023, č. j. 5 Azs 99/2023-31, ze dne 19. 10. 2023, č. j. 10 Azs 219/2023-32, ze dne 24. 7. 2024, č. j. 1 Azs 136/2024-26, ze dne 19. 2. 2024, č. j. 10 Azs 291/2023-39, ze dne 28. 3. 2024, č. j. 2 Azs 305/2023-32, ze dne 20. 9. 2024 č. j. 5 Azs 152/2024-31, ze dne 27. 6. 2025, č. j. 5 Azs 50/2025-28).

[24] Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakovaně poukázal na to, že aby hrozící nebezpečí od soukromé osoby (věřitele) bylo relevantním důvodem ve smyslu zákona o azylu, musela by k němu přistoupit ještě nečinnost státních orgánů (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004-41, ze dne 14. 6. 2007, č. j. 9 Azs 49/2007-68, ze dne 24. 11. 2016, č. j. 5 Azs 251/2016-19, či ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 312/2016-31). Tato nečinnost by pak mohla spočívat v neschopnosti či neochotě těchto orgánů poskytnout přiměřenou ochranu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 4 Azs 38/2003-36, ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004-41, či ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008-62). V případě jednání soukromých osob musí žadatel nejprve využít všech prostředků ochrany, které nabízí jeho domovský stát, přičemž potenciální důvod k udělení mezinárodní ochrany by mohl nastat teprve tehdy, kdyby ochrana v zemi původu selhala nebo byla nedostatečná. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 6 Azs 8/2003-44, uvedl: „*Neučinil-li stěžovatel žádné kroky k využití všech prostředků, které právní řád v zemi jeho původu k ochraně práv a svobod poskytuje, nelze učinit závěr, že by mu taková ochrana nebyla poskytnuta, případně že by mu sice poskytnuta byla, ale*

pokračování

neúčinně.“ O tento případ se však zcela zjevně nejedná, stěžovatel nijak netvrdí, že by se na příslušné orgány ve vlasti vůbec obrátil a z informací o zemi původu takové závěry rovněž nevyplyvají.

[25] Stěžovatel v daném případě uvádí toliko, že vnitrostátní orgány ve Vietnamu nejsou schopny účinné ochrany před věřiteli zápůjček, tj. před subjekty bez oprávnění k provozování tohoto podnikání (před lichváři, resp. osobami s vazbami na mafii), a proto nesouhlasí s tím, že občané Vietnamu mají možnost se domoci ochrany své osoby a svých práv, resp. po stěžovateli tedy nebylo možné požadovat, aby formálně vyčerpал prostředky vnitrostátní ochrany. Tato tvrzení jsou v rozporu s údaji stěžovatele, které uvedl v rámci svého výslechu. Zde uvedl, že *„v domovské zemi mu nehrozí mučení, držení v otroctví nebo nevolnictví, nucené práce ani zbavení svobody, naopak má záruku osobní bezpečnosti a práva na spravedlivý proces, má možnost, aby jeho záležitosti byly projednány řádným, nezávislým a nestranným soudem“*. Pokud stěžovatel ochrany ve státě původu nevyužil, jeho nedůvěra ve vietnamské státní orgány neodůvodňuje rezignaci na využití prostředků ochrany, které poskytují (srov. rozsudky NSS ze dne 18. 12. 2003, č. j. 6 Azs 45/2003-49, ze dne 26. 8. 2004, č. j. 5 Azs 187/2004-49, č. 401/2004 Sb. NSS, usnesení NSS ze dne 17. 5. 2023, č. j. 1 Azs 57/2023-30, odst. [12], ze dne 9. 5. 2023, č. j. 9 Azs 71/2023-26, odst. [6], či ze dne 30. 9. 2025, č. j. 7 Azs 141/2025-28, odst. [10]).

[26] Z aktuální Informace Ministerstva vnitra ze dne 26. 1. 2026, č. j. 100301-6/2026-MZV/LPTP, vyplývá, že úroky z půjček od nelegálních věřitelů jsou regulovány vietnamským občanským zákoníkem na maximálně 20 % ročně. Pokud půjčka vybočí ze zákonných mantinelů, tak se věřitel vystavuje postihu buď dle vietnamského občanského zákoníku nebo v případě lichvy dle vietnamského trestního zákona. Tyto nelegální půjčky, které vybočují ze zákonných mezí, jsou vietnamskými úřady vnímány jako nežádoucí patologické jevy, jsou jimi potírány a ve Vietnamu k jejich potírání existuje dostatečná legislativa. Občan, který je lichvou postižen, se může obrátit na orgány činné v trestním řízení, případně pokud je úroková sazba mezi 20-99% ročně, tak může dlužník vést občanské soudní řízení, aby byla úroková sazba snížena na zákonnou úroveň. Rovněž z Informace Ministerstva vnitra Velké Británie, únor 2025, z bodu 4.1.3 vyplývá, že *„vietnamské úřady vynakládaly snahu řešit nelegální půjčování peněz v některých provinciích tím, že zřídily speciální policejní útvary pověřené tím, aby se zabývaly tímto problémem. Ministerstvo veřejné bezpečnosti (MPS), které řídí policii, v roce 2019 sdělilo týmu vyšetřovací mise Ministerstva vnitra Velké Británie, že vietnamská vláda uznává závažnost problému nelegálního půjčování peněz a nařídila tomuto ministerstvu, aby se tímto problémem zabývalo“*. V bodě 4.1.4 uvádí, že *„podle některých zpráv policie ze své vlastní iniciativy vyšetřuje síť nelegálního půjčování peněz a došlo ke stíhání těchto sítí. V článku, který uveřejnily internetové noviny VnExpress International, se uvádí, že MPS se od roku 2019 zabývalo více než 2 700 případy nelegálního půjčování peněz, v nichž figurovalo téměř 5 000 osob. Téměř 2 000 případů, v nichž figurovaly 4 000 obžalovaných, se dostalo do fáze trestního stíhání“*. Ze žádné ze zpráv, které měl Nejvyšší správní soud k dispozici, nevyplyvá, že by dlužníkům nebyla státem poskytnuta ochrana jejich práv v případě problémů s nelegálními věřiteli. Gangy při vymáhání dluhů mohou jednat šikanózně a používat výhrůžky; vláda se snaží tento jev potírat a rozvolnit tak možnosti poskytování spotřebitelských úvěrů, aby obyvatelé Vietnamu nebyli nuceni si půjčovat od nelegálních věřitelů. Státní orgány se snaží tyto problémy řešit a potírají trestnou činnost s nelegálními půjčkami související.

[27] Nejvyšší správní soud uzavírá, že se městský soud nijak neodchýlil od judikatury kasačního soudu a nedopustil se ani hrubého pochybení při výkladu hmotného či procesního práva. Kasační stížnost proto soud odmítl jako nepřijatelnou ve smyslu § 104a s. ř. s.

[28] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Při rozhodování o nákladech řízení Nejvyšší správní soud vycházel z usnesení svého rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, podle něhož je odmítnutí kasační stížnosti pro její nepřijatelnost, na rozdíl od jiných případů odmítnutí kasační stížnosti, druhem zjednodušeného meritorního přezkumu napadeného rozhodnutí krajského (městského) soudu. Žalovanému, jemuž by dle pravidla úspěchu náhrada nákladů řízení náležela, žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 25. června 2026

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu